

Dur Soyunma

– MustafaSakarya · 27 Eylül 2010

"Nineciğim öyle mutluyum ki anlatamam sana. Bugün bayram sabahı ve ben annemi yıllar sonra ilk kez göreceğim. Nineciğim, annem de beni görünce sevinir değil mi? Hem de çok sevinip havalara uçar!"

"Tabi kuzum benim. Hem de nasıl sevinir. Senin gibi bir oğlu olduğunu görünce nasıl mutlu olacak gör bak. Nasılda gurur duyacak seninle "Abdullah'ım kocaman yakışılı bir çocuk olmuş diyecek."

"Biliyorum nineciğim, annem beni görünce mutluluktan ağlayacak. Ben de ona sarılıp,"Ağlama anneciğim bak ben buradayım, artık seni hiç bırakmayacağım diyeceğim. Hem artık seni ben koruyacağım, çünkü ben artık dokuz yaşındayım diyeceğim. Sen yokken ben ninemi hiç üzmedim, kıyafetlerimi hiç kirlletmedim diyeceğim. Derslerime hep çok çalışıyorum diyeceğim. Bir de bizim sınıfta Hamza adında bir arkadaşım var hep onunla oyun oynuyoruz, çünkü o benim en iyi arkadaşım diyeceğim. Bahçemizde bir tanede kedimiz var, sokak kedisi ben ona her sabah ekmek veriyorum diyeceğim. Ve anne..ben..ben seni çok ama çok özledim diyeceğim."

"Söyle Abdullah'ım Söyle" Söyle benim kuzum, içinden ne gelirse söyle annene. Zaten annenin evine de geldik. Bak şu karşıdaki beyaz, tek katlı ev. Hadi gidip kapıyı çalalım"

"Nineciğim kapıyı çaldığın halde niye açılmıyor!"

"Açılır kuzum açılır. Bak açıldı işte. Gördün mü işte bu annen!"

„Zeliha bak sana kimi getirdim. Oğlunu, Abdullah'ı"

"Abdullah' mı? Ne Abdullah'ı! Anne, ben sana defalarca bu çocuğu istemediğimi söylemedim mi? Benim artık yeni bir hayatım, çok sevdiğim başka çocuklarım var."

"Anne ben oğlun Abdullah! Beni hiç özlemedin mi yoksa? Ne olur bir kere sarılayım sana anne. Bir kere öp beni. Yalvarırım anne sar beni kollarına. Çok özledim seni..Çok.."

„Öff! Hadi defolun gidin buradan. Defolun.dedim size. Bir daha da kapıma adınızı atmayın."

„Anne.. ne olur bırakma beni ne olur anneee..anneee"

« Abdullah ! Abdullah ! Uyan kuzum benim uyan. Ne oldu yavrum az önce rüyanda hep anne, anne diye bağıırıyordun."

Abdullah gecenin bir yarısı ninesinin kendisini hafifçe sarsmasından dolayı uyanmıştı. Yaşlı gözlerle ninesine baktı.

„Az önce annemi gördüm nine. Bayramdı. Ona gitmiştik. Ama, o benim başka çocuklarım var diyerek istemedi beni." Abdullah bunları söylerken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Ninesi derin bir iç çekip şefkatle torununun saçlarını okşamaya başladı.

„Ah Abdullah'ım benim. Canım Abdullah'ım.. Annen, baban sağ olsalardı, seni görüp de istemez olurlar mıydı hiç?. Hiç olur mu öyle şey ? Hadi sil gözyaşlarını kuzum benim.. Hadi yoksa bak ben çok üzülürüm."

On beş yıl sonra..... Adıyaman- Kahta

Odaya toplanan komşuları artık son nefesini vermek üzere olan ninesin başında Kur'an okuyan Abdullah'ı dinliyorlardı. Abdullah, imam olarak, ninesiyle birlikte geldiği bu küçük ilçede kısa sürede herkesin çok sevdiği bir şahsiyet olmuştu.

Bir kaç dakika sonra Abdullah Kur'an okumayı bir anda kesti! Büyük bir keder içinde Kur'anı yanındaki sehpaye bırakarak ninesinin yanına çömeldi. Ninesi artık ölmek üzereydi. Elleriyle ona hem annelik hem babalık yapan ninesinin nur yağmışçasına bembeyaz saçlarını okşadı. Ninesi derin bir nefes aldı. Uzun bir aralıktan sonra nefesini verdi. Tekrar derin bir nefes aldı, yine uzunca bir süre sonra nefes verdi. Bu arada gözlerindeki ferde kaybolmuştu. Ve o son nefesin ardından bir daha hiç nefes almadı. İşte o an Abdullah yüreğinde derin bir acı hissetti. Ninesi artık ahirete göçmüştü. Gözlerinden akan yaşlar ninesinin yüzüne damlıyordu.

Kırkinci gün...

Ninesinin kırkı dolmuştu. Abdullah kahr içinde ona Yasin'i Şerif okuyordu. Bu dünyada şimdi yapayalnız kalmıştı. Önce annesi, babası, şimdi de ninesi onu daha bu yaşta bırakıp gitmişlerdi. Daha iki yaşındayken annesiyle, babası birbirlerinden ayrılmışlar ve yeniden başkalarıyla evlenmişlerdi. Babası bir süre sonra trafik kazasında ölmüştü. Onun mezarını bugüne kadar hep ziyaret etmişti. Annesinin de öldüğünü söylemişti ninesi kendisine. Ama mezarı neredeydi, nasıl ölmüştü, hiç bilen yoktu. İki yaşından beri kendisine hep ninesi bakmıştı. Bir de ninesine her ay para gönderen bir akrabaları vardı. Sormuştu bir gün ninesini "bu hangi akraba?" diye. O da "annenin çok yakın bir arkadaşı" demişti.

Abdullah Yasin'i Şerif'i okuyup bitirdikten sonra, kapağını kapatırken bir şey dikkatini çekti. Ninesine ait

bu Yasin'i Şerif'in son kapağına bantla yapıştırılmış eski bir kağıt parçası duruyordu. Merakla katlanmış kağıdı söküp içinde neredeyse silinmek üzere olan yazıyı okumaya başladı.

.....Garip Abdullah'ıma iyi bak. Ve ne olur gönderdiğim paralarla onu okut.....

"Garip Abdullah'ıma iyi bak!" Bu yazı Abdullah'ın kalbine tarifsiz bir his verdi. Kimdi böylesine bir istekte bulunan. Annesinin ne kadar yakın arkadaşıydı da böyle bir vasiyette bulunmuştu. Abdullah'ın içinde şimdi bu kişiye karşı büyük bir merak belirdi. Anlamını çözemediği bir hasret her geçen saniye içinde büyümeye başladı. Yerinden heyecanla kalkıp ninesine gelen havale kağıtlarına baktı. Parayı gönderen kişiyi adresini bulmuştu. İstanbul- Karaköy.....

O hafta iznini kullanarak İstanbul'a geldi.

Abdullah şimdi elindeki adresin bulunduğu yere yaklaşırken içinde inanılmaz bir heyecan yaşıyordu. Belki de bu kişi küçüklüğünden beri hasretiyle yanıp, tutuştuğu ama şimdi hayatta olmayan annesini kendisine doya doya anlatacaktı. Fakat biraz sonra yazılan adrese geldiğinde Abdullah'ın yüzünde büyük bir şaşkınlık belirdi! Kuyruğa girmiş bir sürü insanın, önce polisler tarafından kimlik sorgusu yapılıyor, üzerleri aranıyor ve sonra da o insanlar kocaman bir demir kapıdan içeri giriyorlardı.

Biraz sonra Abdullah meseleyi anladığında yüzü kıpkırmızı olmuş, olduğu yerde donakalmıştı! Adresin gösterdiği yer bir genelevdi. Şu an karşılaştığı manzaraya inanamıyordu. İçinden "Muhakkak bu adreste bir yanlışlık olmalı diye düşünüyordu." Bir kaç dakika sonra Abdullah'ın içine bu kez başka bir evham düştü. "Ya bana gönderilen para, beni bir imam yapan para burada çalışan bir kadının parasıysa" diye düşünmeye başladı. Bunu düşündüğü anda da vücudu alev alev yandı, miğdesi bulandı. Şimdi önünde iki seçenek vardı! Ya içeri girip böyle bir kişinin burada olup olmadığına bakacak. Yada içeri hiç girmeden buradan çekip gidecek ve adresin yanlış olduğunu düşünecekti.

Bir kaç saniye düşündükten sonra ikinci seçeneğe karar verdi. Genelevden uzaklaşmaya başladı. Ama vesveseler artık tüm benliğini sarmıştı. "Ya gerçekten o kişi burada çalışıyorsa" dedi içindeki ses. Dayanamadı geri döndü. Kendisini kontrol eden polislerin ardından hayatında ilk kez bir genelevden içeri girdi. Şu an burada olmaktan büyük bir iğreti duyuyordu. Yarı çıplak kadınlar camların önünde duruyor, neredeyse birbirinin üzerine çıkmış genç, yaşlı adamlar bu kadınlara en şehvetli duygularla bakıyorlardı. Bu manzaraya baktıkça utancından daha da yerin dibine giriyordu. Sinirinden titremeye başlayan elindeki kağıda baktı. On numaralı ev. Çileli Bacı!

On numaralı eve yaklaştığında kalbi duracak gibi oldu. İçerideki kadınlar kendisine bakıyor, kaş göz hareketleriyle onu içeri davet ediyorlardı. Düştüğü bu duruma şu an kendi de inanamıyordu. Bir kaç dakika önündeki adamların arkasına gizlenerek kendinde güç bulmaya çalıştı. Ardından yalpalayan ayaklarıyla içeriye girip kasanın başında oturan oldukça yaşlı kadına yaklaştı.

"Ben Çileli Bacı'ya baktım."

Yaşlı kadın biraz tuhaf biraz da alaycı bir gülümsemeye Abdullah'a baktı. "Böyle genç birinin içi geçmiş, anası yaşındaki kof bir karıyla ne işi olur diye" hayrete düştü. Sonra da merdivenleri göstererek,

"Aşağı in. Beş numaralı oda" dedi.

Abdullah bu kez yüreği kabara kabara merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Beş numaralı kapıya geldiğinde içeri de yaşlı bir kadının örgü ördüğünü gördü.

Yaşlı kadın gözlerini örgüden kaldırıp kapıdaki müşterisine baktı. Gözgöze geldiler.

"Buyur gel içeri kapıda dikilme." Dedi yaşlı kadın.

Abdullah „Allah'ım beni affet içine düştüğüm durumdan dolayı" dedi ve çekinerek odaya girdi.

Yaşlı kadın elindeki işi bıraktı.

„Parayı peşin alıyoruz. Hadi sen soyun ben geliyorum"

Abdullah titreyen sesiyle bir saniye „teyzecim" dedi

„Kadın biraz kızgın bir tavırla „nerden teyzen oluyorum senin? Madem teyzenim odamda ne işin var o zaman!" diye söylendi.

Abdullah yaşlı kadının bu öfkeli çıkışına ilk an ne diyeceğini bilemedi. Kendini kontrol etmeye gayret ederek,

„Tamam soyunacağım ama bir şey soracağım, sizin kiminiz kimseniz yok mu? Neden buradasınız?"

Yaşlı kadın bu soru üzerine şimdi daha da asabileşmişti.

„Sen buraya niye geldin söylesene? Sen dert babası mısın? Ne olacak yani sana hayatımı anlatınca çekip beni sarayda mı yaşatacaksın?"

Abdullah hiç bir şey demedi kendisine hınçla bir şeyler söyleyen bu yaşlı kadına karşı.

Yaşlı kadın Abdullah'ı böyle masum görünce sakinleşmeye başladı.

Yılgın bir şekilde gelip eski yatağın kenarına oturdu. Gözlerini nefretle pencereye dikip konuşmaya başladı.

„Benim işimde ve evimde burası. Bayramım da, seyranim da burada hep. Benim de zamanımda bir yuvam vardı. Ve gül kokulu bir bebeğim... Sonra anlaşılmadık herifle o yoluna ben yoluna. O öldü gitti. Bense tutulduğum bir şerefsizin ardından buralara kadar düştüm."

Yaşlı kadın bunları konuşurken Abdullah'ın gözünden çoktan oluk oluk yaşlar gelmeye başlamıştı.

Yaşlı kadın hiç kimseye anlatmadığı, ama nedenini bilemediği bir şekilde ısındığı bu gence içini dökmeye devam etti. Kendisi de ağlıyordu artık.

„Senin anlayacağın ben de bir anayım. Hem de yüreği yaralı bir ana. Ama utandım oğlumdan. Ona bu kirlenmişliğimle dokunmak istemedim. İstemedim anasının bir o..... olduğunu bilmesini.

Yaşlı kadın elleriyle akan yaşlarını sildi. "Hadi artık beni daha fazla beter etme" dedi ve üzerindeki kıyafeti çıkarmak için ayağa kalktı.

"Dur" dedi Abdullah içli içli ağlayarak.

"Dur soyunma"

" Anne Ben oğlun Abdullah. Hani şu Garip Abdullah....."